

[Carsten Raft.]

tidligere have snakket lidt sammen om tingene på det første område.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det er rigtigt nok, at det har været nogen tid, men det er jo sådan, at vi i finansministeriet må følge rigsdagens henstillinger om en virkelig kritisk gennemgang af de udgiftsområder, der kan være tale om på det ene eller det andet tidspunkt. Vi har gerne meget omhyggeligt villet sørge for, at statens udgifter ikke blev større end nødvendigt — det fremgik også af forhandlingerne i går —, og samtlige rigsdagens partier må jo være interesseret deri. Dette synspunkt er et virkeligt traditionelt synspunkt for finansministeriet, og jeg er sikker på, at i den henseende er det ærede medlem hr. Carsten Raft og jeg fuldstændig enige. Vi har altså bestræbt os for at være omhyggelige, som vi altid er det, og som rigsdagen ønsker det.

Der er ganske rigtigt et forslag om en seminarieførstander, som undervisningsministeriet har lagt afgørende vægt på. Han er foreløbig ansat indtil dette øjeblik af undervisningsministeriet i forståelse med os, for at dette seminarium kunne komme i gang som forudsat. Det ville have været vanskeligt at tage samme standpunkt overfor civilforsvaret. Et sådant ønske om, at vi foreløbig skulle ansætte nogle enkelte folk i civilforsvaret, har heller ikke været fremme. Jeg tror, at indenrigsministeriet også er interesseret i, at det sker samlet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Holger Eriksen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til lønningsudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om midlertidigt løntillæg til statens tjenestemænd m. fl.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2655; fremsættelsen findes i tidenden sp. 23).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Da det viste sig, at overenskomsten mellem arbejder- og arbejdsgiverorganisationerne var af en sådan karakter, at augustpristallet ikke medførte lønnedgang for arbejderne i private virksomheder, var staten efter min mening moralsk forpligtet til at opretholde tjenestemandslønningerne ganske uden hensyn til den gældende lønningslov; ikke mindst under hensyn til, at prisniveauet nu sikkert vil blive svagt stigende i den kommende tid, således at alligevel en ny udligning skulle have fundet sted til april, ville det have været urimeligt at gennemføre en lønreduktion for et halvt år. Det glæder mig derfor, at den højtærede finansminister har fremsat nærværende lovforslag, hvorefter tjenestemandene beholder den portion reguleringstillæg, som de ellers skulle afgive.

Da det midlertidige løntillæg til tjenestemandene blev gennemført i fjor, fik pensionisterne 50 pct. Der var stærke ønsker om at gå videre, og jeg takker ministeren, fordi han nu er gået med til at forhøje dette tal til 70 pct. Det er en naturlig konsekvens, at lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at heller ikke de honorarer, der beregnes på grundlag af antallet af tjenestemandenes reguleringstillægsportioner, bliver nedsat.

Jeg anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

Arnth Jensen: Begrundelsen for dette lovforslags fremsættelse er, som den højtærede minister og den ærede socialdemokratiske ordfører sagde, at man ikke lod lønningerne i det private erhverv gå ned med pristallet. Den ærede ordfører sagde nu, at man efter hans mening var moralsk forpligtet til at følge samme princip, når det gjaldt embedsmændene. Jeg er ikke sikker på, at den begrundelse kan holde, for man må jo tage i betragtning, at de, der sidder i de faste stillinger, har andre goder end de, der er i de private erhverv. De er sikret mod arbejdsløshed, og de er bedre sikret i sygdomstilfælde mod tab af fortjeneste, og de har endvidere en fordel i den gældende pensionsordning.

Jeg forstår imidlertid godt betragtningen. Da lønningsloven i 1946 blev vedtaget, gav man fra alle sider udtryk for, at samfundet var bedst tjent med, at tjenestemandstanden i hvert fald ikke skulle bebyrdes med økonomiske sorger, men det blev tillige slået fast, at lønnen til enhver tid skulle afpasses efter samfundets økonomiske bæreevne. Nu vil jeg ikke sige, at der ligefrem er kapløb efter tjenestemandenes stemmer, men det kan ikke nægtes, at der undertiden har været ligesom anglet efter dem. At jeg